

Novine prihajajo vsako nedeljo. Cena: doma na skupni naslov 25 D., na posameznoga 30 D., v Ameriko štiri dolare. Amerikanci dobijo za to ceno brezplačno i Marijin List pa Kalendar Srca Jezuševoga, domači naročniki pa kalendar za polovično ceno. Naročajo i plačajo se na upravnisti v Črenšovcih, Prekmurje. Uredništvo je v M. Soboti, v Tajništvu SLS, v Faflekovoj hiši. Izdajateo: Klekl Jožef, vp. pleb. nar. poslanec.

NOVINE

Glasilo Slovenske krajine

Oglase sprejema uredništvo, upravništvo i tiskarna. Cena oglasov: cm² 75 par; 1/4 strani dobi 20%, 1/2 strani 25% i cela stran 30% popusta za edno objavo. Cena malih oglasov je: do dvajsetipet reči 5 Din, više od vsake reči pol D. Med tekstom cm² 1:50 D., v Poslanom 2:50 D. Takso za oglase plaču uprava i da za vse og-lase od 5% do 50% popusta.

Rokopisi se ne vračajo.

Spekulacija.

Prle, kak sam šo domo iz Beograda, sam se zgloso pi ministri za agr. reformo, gosp. dr. Šibeniki. Tomi sam razkrio vse agrarno pitanje, ki se tiče Slov. Krajine i proso njegove pomoči. Gospod minister mi je obljubo vsostransko pomoč na vse gledoč. Je človek, ki sodi kak sodnik, bio je najprej prle sodnik. Na njegovo želo sem vse naše pritožbe njemi tudi pismeno izročilo.

Med pogovorom sem ga med drugimi tudi pitao, gda nameni skupštini predložiti stalni agrarni zakon. Odgovoro mi je sledeče: „Stalni agrarni zakon za Dalmacijo je že izdelan, te pride prvi na vrsto. (Ministerski svet ga je odklonio zavolo protesta radikalnih poslancov iz Dalmacije i se more še predelati. Op.) Zatem pride za Bosno; tomi bo sledio za Južno Srbijo, ali mogoče oba skupno prideta pred parlament ar so spodobne prilike v obema pokrajinama, na zadnje bi se pa izdelao agrarni zakon za severne kraje (Hrvatska, Slovenija) Tū pa ešče ne smo na jasnom, ka naj napravimo z šumami, jeli je damo nazaj veleposestnikom, ali je pa razdelimo. I če je razdelimo, ne vemo, jeli je damo posameznikom, ali pa zadrugam, občinam, pač skupnim lastnikom. Mogoče sa edno leto pride pred parlament že zadnji agr. zakon.“

Na mojo prošnjo, naj čuva drva za naš kraj, je odgovoro, da je staro odredbo, po šteroj je odločeno, keliko drv i stavbenega lesa ma dobiti agrarni interesent, znova potrdio i ešče razširo. Ne samo agr. interesenti, nego ne-interesenti, ki poleg šum stanujejo bodo meli tudi pravo do drv iz šum veleposestva. (Občine naj se vendar genejo in pošlejo izkaz keliko drv i stavbenoga lesa je što dobo lani i letos. Opomba).

Med raznimi pogovori sem njemi brez vse primerke izročio edem poziv, z šterim veleposestniki po svojih pooblaščenjih pozavajo agrarne interesente, naj kupijo agrarno zemljo. Reči nesam pravo, pūsto sem, naj poziv prečte i mi potem pove svojo sodbo. Prečte ga, čelo zgrbači i na to odgovori: „to je spekulacija. Povejte tomi gospodi, da niedne njegove pogodbe ne odobrim, naj se narod samo pritoži.“ Nato odgovorim: „Vidite, g. minister, sami zdaj, da jaz nesam iz zraka govorio, kda sem v parlamentu trdio, da so tū zmes spekulacije i kda sem se proti njim borio.“ Dao mi je prav

minister, ki je kak sodnik vnogo stvari razsodo pravično, v svetlosti pravične razsodbe je pravo od odaje veleposestniške zemlje prinas, da je spekulacija.

Gda sem njemi omeno, ka držim ljudstvo nazaj, naj se ne prenegli z kupilom zemlje, i da je ščem spraviti v edno zadruho, potom štere bi se navčio na šparanje i prišo najfalej do zemlje, je z celim srcem odobravao moj načrt.

Gda mi je te razgovor čast našim naročnikom i agrarnim

interesentom naznaniti pripomnim še to, da se plūg zemlje, tiste dobre zemlje v Slavoniji pri licitaciji sodnijskoj zadnjič tržio za devetsto dinarov. To mi je pravo en g. minister sam. Zakaj to omenim? Zato, naj vsaki vidi, ka cena zemlje ide naglo doli i ka je hujskanje mašeterov, „ka de zemlja sledkar dragša, naj se zato zdaj kupi“ — prazen strah i spekulacija, kak je sam gosp. minister priznao.

KLEKL JOŽEF
nar. poslanec.

Bratom v Kristuši, gospodom duhovnikom!

Dva zroka me nagibleta, ka se s tem pismom na Vas obračam, dragi bratje v Kristuši. Prvi je trditev, „ka bi jaz lahko preprečo to svajo, štera je nastala med duhovščinov“ i drugi je pisarija lista „Naše Novine“ i to v 7. št. v člankih „Istina“, Zakaj ne došli g. Klekl v Ameriko, i „odprto pismo na gosp. Klekl Jožefa vp. plebanoša i poslanca.“

Jaz bi lahko preprečo te razkol trdijo nešteri gospodje okoli nove stranke. Kak se je pa začeo te razkol? V nezadovoljstvu z ravnanjem iz Maribora je jedro te njevke. Prišli smo v nove razmere, nastale so teškoče. Prle so kaplanje od države dobili i plačevali strošek plivanosom, zdaj pa ne dobijo i ne plačujejo. Zakaj? Ar je prle to bilo z-zakonom vrejeno, država je njim dala v te namen plačo, zdaj ne je še. To je bila prva točka spora. K tomi se je pridružila odredba od rane bože službe, od novoga reda novih svetkov ali klečanja, nespunjanje patronatskih dužnosti, nove takse pri zdavanji, pokopi ali drugih cerkvenih opravilih, vpeljanje slovenske bože službe v D. Lendavi, odpravljanje dozda obstoječih pravic pri verskih šolah, dopunitev kaplanije v V-Polani z prečnim gospodom itd. Vse te i druge pritožbe so krožile med duhovništvom, edem je edno meo, drugi drugo. Ali službeno kak bi to moglo biti. nikdar niedna pritožba ne mi je bila izročena i nikdar sam ne bio oprošen da bi včino kaj za odpravo teh, kelko bi mi bilo mogoče, izvzemši dva slučaja. Prvi je, gda me je sobočka fara oprosila, da sam brano njeno versko šolo i tozadevno spomenico izročio Njegovoj ekselenci g. nunciji v Belgradi i drugo, gda me je oproso g. Sakovič, naj izročim pritožbe duhovnikov na više mesto. Sobočko spomenico sam

izročio i oproso Njegovo ekselenco. da brani prava sobočke i vseh naši kat. šol pri sklepanji konkordota. V te namen sem izročio od vseh rk. plebanošov — izvzemši ednoga — podpisano spomenico. Gosp. Sakoviči sam pa tudi odgovoro, da pritožbo drage volje dam prek na više mesto, naj mi jo samo dopošlje. A iz gotovih zrokov on te pritožbe, kak mi je sam naznalo, ne mi je mogo izročiti. To i nikaj več mi je bilo naznanjeno, vse drugo sam samo po priliki zvedo. Pa kde sem zvedo za te neprilike, neštetokrat sam pozivao gospoda dekana v D. Lendavi, naj da z g. sobočkim dekanom skupno pozvati vkup en shod duhovnikov, gde se vse te pritožbe preiščejo i gde si duhovščina tudi poguči od potrebnih zdravil proti opravičenim pritožbam. A izvemši sestankov za časa fërme, ne vem sa volo kakših zrokov, do toga sestanka ne je prišlo. To sem včino z edne strani, z druge strani pa sam povedo tudi pri cerkvenoj vlasti, da duhovščina ma pritožbe i vplivao na to še neoprošen, da se te odpravijo. I pri cerkvenoj vlasti i pri domačoj duhovščini sem včino, kelko sem mogo, da se spori odpravijo, več nesam mogo. To vsaki moj sobrat sprevidi tembole, ar zna, ka gda se je šlo za to, da se naš kraj cerkveno loči od Szombathelya, sam bio jaz tisti, ki sam pravočasno obvesto duhovščino od toga i jo oproso, naj mi da svoje pooblastilo da izrazim njegovo želo na merodajnom mestu. A te žele ne sam dobo. Izvzemem želo gospodov dekanov i g. Sakoviča, štero so mi po odcepitvi našega kraja izročili na novoga g. administratora, prezv. Hercegpūšpeka v Maribori. To želo sem sprejeo i Prezvišenomi tudi naznalo i njim z ednim izjavio, da jaz od niednoga duhovnika njim

ne bom nikaj svedočo, to naj včinita dva g. dekana, jaz odkrijem samo splošne žele duhovščine i potrebe našega kraja zdaj obrvim, zatem pa naj se obrnejo na dva dekana. Trikrat sem pa zato bio pozvani k Prezvišenomi, ar so samo mene poznali i po meni šтели priti v stik z dvema g. ešperešoma i ostalov duhovčinov. Njihovo povabilo sem pokazao obema dekanoma i ž njidva želov šo pred ap. administratora. Več nesam dobo nikše naloge, da nosim zadeve našega kraja pred cerkveno vlast, pa vendar gda sem zvedo po priliki, ka kaj žele duhovščina, sem odkrio to, kak na priliko svajo v sobočkoj cerkvi, cerkvenomi pristojništvu i zagovarjao pravico.

Ka nešterne pritožbe majo fundament, je istina; ali vse nemajo, štere krožijo med svetom i istina je pa to tudi, ka več teh pritožb je v zvezi z državno-političnimi pitanji, kak npr. pitanje rk. šol, patronatov itd., ki jih ne bi mogo ni Szombathely rešiti i jih ne more tudi Maribor. So istinite pritožbe, a te so se rodile iz nepoznanja naših razmer. Ali tū nemamo ni piknjice misliti na slab namen ordinariata. Prezvišeni g. Hercegpūšpek z celim srcem visijo na našoj duhovščini i jo ljubijo; trebe njim samo zavupati i zvupanjem njim vse pritožbe izročiti. Oni bodo pomagali. Jedino ta rešitev je prava, ne pa napadati i neogibno nasprotstvo ešče povekšavati. Jaz od svoje strani pa kak dozda i od zdaj včinom vse, ka duhovščina žele, da se naša cerkvena pitanja na splošno zadovoljstvo morejo rešiti. Če duhovščina žele kak je to v Sloveniji, tudi dam na kakšem sestanku sa mali z šterim svojim kolegom pojasnilo od verskopoličnih razmer v državi, štere popolnoma samo tisti more poznati, ki se obrača v parlamentu. Po tom presvetlenji si častita duhovščina lahko napravi objektivno sodbo, če bi jaz resan lahko preprečo to njevko, če bi šteo.

Glejmo zdaj pisavo „Naši Novin!“

Te list izdava en mladi kat. kaplan, vrejuje ga pa en mladi evangeličanski duhovnik. Teva dva na popolnoma nasprotnoj verskoj podlagi stoječiva duhovnika list je prineso v 7. št. pod naslovom „Istina“ itd. trditve, štere ne odgovarjajo istini. Zato da se zve istina, da naše ljudstvo ne bo krivo vučeno, predvsem pa da g. duhovniki vidijo kak list teva dva mladiva duhovnika sodi vse krivo, odgovorim na njegove ne dokazane trditve.

Izjava duhovnikov.

»To izjavo so gosp. Klekl dali v svoje Novine, i pravijo, da je to podpisalo 22 duhovnikov.« Izjavo, štera obsodi dr. Némethy-jov napad na cerkveno sodnijsko oblast i njegovo trditve, da ste vi gospodje duhovniki ne v njegovej stranki, nesam dao jaz napisati i niti objaviti. To ste napravili gospodje bratje v Kristuši iz lastne gorečnosti vi sami, štero vam je narekivala pravica i poštovanje do moje osebe. Vi, ki ste začeli to delo ste glavni svedoki, da istino pišem jaz i da grdo neistino trdijo nasprotnoga tabora „Naše Novine“. Gda se Vam pri tej priliki toplo zahvalim za te odločen nastop, Vas prosim i nadalje za bratsko ljubav i podporo. Vi, ki ste prenosili že vnoge globoke rane nezahvalnosti i svojem srci, gda so Vas z blatom obsipavali, ki bi Vas mogli poštovati, znate prav ceniti mojo toplo zahvalo i prošnjo.

„Nesramna laž je,

da mi napadamo prezvišenoga Knezoškofa i da smo proti veri.“ To prej jaz pišem od gospodov v novom tabori. Odgovorim. Nekak je na prvo gledoč že dao dnes teden v Novinah, nevem što odgovor, tam je samo razloženo, da je napad na püšpeka zvršen i se ne da več vtajiti tem menje zbrisati, če premislimo, ka je mladi kaplan z etimi rečmi odložo mesto v našoj stranki i sprejeo v novoj: „Ne poznam več Kleklina i ne püšpeka“. Pa od toga zadosta naj bo. Jaz odgovorim na drugo njihovo trditev, ka so oni ne proti veri. Naši listi so po njihovom programi pisali. Oni so najprej v programi svojem trdili, ka do šli ven tabor s proti krščanskimi strankami tudi, našo stranko, štera se pa bori, da pridejo krščanske pravice do zmage, do pa pobijali. Gospodje, bratje vaš zdrav duhovniški razum Vam pove, ka so meli naši listi prav, gda so od toga programa svedočili, ka ne je krščanski, inači pisati ne mogli. I če so naši listi po zdravoj logiki to trdili, ka jedino so po pravici mogli trditi, zaslužim jaz ali štokoli z med nas, na oči metanje da »nemamo značaja i dušnevesti«, kak pišejo Naše Novine?

„Po zakoni naše vere

Strausz i Holsedl nesmita ga tožiti za zadoščenje.“ Naime mene, trdijo gospodje »Naših Novin« i zato je upravičen dr. Némethy, da piše proti püšpekovej sodnji i brani više imenüvaniva

gospoda, šteriva sem jaz javno napadno. Glejte gospodje duhovniki trditve, štere v listi kat. duhovnika nikdar ne bi smele priti na svetlo. *Jeli pa ma naša vera takši zakon, ka duhovnik duhovnika ne sme tožiti?* Gda je včio to Kristuš? Gde se verje to? Vu apoštolskom verevadlivanji ali v zapovedah šterih? Nindri ne, jeli gospodje sobratje. Cerkveni i ne »verski« zakon guči od toga, da naj duhovniki svoje tožbe poravnajo pred cerkvenov oblastjov, dovoli pa te zakon tudi stop pred svetsko sodnijo. Can. 123. to lepo razloži. Če sam jaz dotičniva gospoda zaistino javno napado, mata priliko da me i pred cerkvenov oblastjov tožita. Ali jaz jihva nikdar nesam napadno. Jaz sem s svojim podpisom dao miren odgovor g. Holsedlni, v šterom nišče ne najšo napada i ga tudi ne mogo najti. Od g. Strausza pa naši listi neso drugo trdili, kak da bi radi bili kanonik, nigdar pa ne to, ka neso vredni te časti. Pa toisto ste trdili od njih tudi gospodje pri novoj stranki ne samo ednok. Gde je tu bantüvanje? Jaz sem se celo zavzemaó za to pa en drugi gospod tudi, da bi g. Strausz to čast dobili. Od zrokov nove stranke ma juš naša pisati tembolje, ar jo nova stranka z blatom i kamenjom pozdravila, gda se je porodila. Proti pikanji sršnjov se ja nede, mislimo, tak branila, ka de njihove žalce z medom mazala. A ni g. Strausza, ni g. Holsedla ni druge duhovnike javno nesam napadaó kak pišejo „Naše Novine“.

„Naša stranka je »ringyó«

pravo je g. Klekl.“ Tak me nadalje mala list dva mladiva duhovnika. Pa je to istina, da sem jaz to pravo? Ne. „Népujság“ je pisao na program nove stranke: „Nekünk feltétlenül a legerősebb párttal kell majd együttműkönnünk“ (Mi vsakojacki z najmočnejškv strankov moremo vküpiti.) „Ez ringyó szerep to je vloga vlačüga“. Povejte, gospodje sobratje, jeli té reči Népujsága teliko povejo, kak pišejo od mene Naše Novine? Tu je guč od vloge, štero igra nova stranka i te guč je istinski. Če de nova stranka šla vsikdar samo z najmočnejškv strankov, kak njoj gñasi program, celo še z protiverskov najmočnejškv strankov, te de dnes glasala, za pravice maloga človeka, vütro proti tomi, dnes de zagovarjala versko vzgojo v šoli, zütra pa jo vrže z križom vred vö z šole, dnes de zagovarjala pravice cerkevnihi imány, vütro de pa te razno trgala

itd. itd. Ar de šla vsikdar z najmočnejškv strankov, de takša kak je ta, ali za Boga, ali proti Bogi, ali za šatana, ali proti njemi, to je: delala de kak vlačüga. Vlačila de se po rožah i blati. Pa žalibog ešče več morem povedat. Ar je proti vsakoj autonomiji, verskoj tüdi, štero mamó mi v programi de se vlačila z močnimi strankami po poti, na štero sloboščina, prava sloboščina vere do zdaj neje sijala. Na podlagi programa, šteroga nesam jaz delao, je vloga nov estranke takša. Ka je ta vloga vlačügarska, ne trdim jaz nego tisti gospodje, ki so njej po nesrečnom programi to vlogo podelili.

„Neplodna zemlja slovenske autonomije“

je prej moje blodjenje, »je na škodo Prekmurja i ka sem jaz to sam tudi večkrat pravo.« To mi nadale podtika list mladoga kaplana. Odložno morem odgovoriti, da *nikdar ne z rečjov, ne spisavov ne sam govorio proti autonomiji, nego vsigdar za njo.* Ve pa prinese naprej tiste liste i tiste svedoke gospodje okoli „Naši Novin“, ki bar samo senco toga morejo dokazati, ka vi trdite. To pa tudi devolite mladi ljudje, da vno go jako-jako pametnih, poštenih, od življenja preskušanih vučenjakov se je borilo i se bori za autonomijo Amerike, Svice, Anglie itd. po celom sveti. Ka bi vsi ti pred Vami zamuknoli iza pravo samo tisto spoznali, ka ste Vi po neposrečnej odaji veleposestniške zemlje v Lendavi zmislili, dovolite, da pred starejšimi brati vöpovem, ka Vi te pravice nemate Vi mate to pravico i to dužnost, da dobro preštudirate državno pravo i dosta drugoga pa samo te politizirate, če že ščete politizirati, prle pa ne.

Težki očitki.

Ka zdaj pride, je jak žalostno. To se mi voči meče, ka sam jaz svoje mašetare poslaó v Bratonce k oči g. Hermana, naj očo nagovarjajo proti sini i da sem vničo roditeljsko ljubezen i razrušo familijarni mir. Strašna hüdobija se mi tu na oči meče i či bi bila istinska, bi vreden bio, da vsaki plüje po meni. Gospoda Hermanovoga očo sem od primicije mao, že dve leti prvi krat vido i pozdravo zdaj meseca junija, gda sem se vozo v Bratonce na kolodvor. To je bilo na cesti, gda sen mimo nji šo, se njim odklono i ji pitaó dol z kol: Kama? Odgovorili so mi: v mlin. S tem je najni razgovor bio končan, ka posvedočijo trije svedoki. Nikdar nesam nikoga pošiljao k

njim, niti mislo na to, da bi bar samo z ednov rečjov nagovarjao očo proti sini. Toga človeka nega na sveti, ki to more potrditi Nasprotno sam se držao svoje izjave, ki sam jo dao v „Novinaj-i“, delao na to, da očo z mirim z sinom. To moje delo je pa stalo v tom, da sem dosta molo i dao moliti za te mir i toga priporočao, či mi je što omeno Hermanovo zadevo. Sploh z niednim rodóm g. Hermana nesam govoró i vu ves Bratonce ni noge ne položó, naj se ne sumniči, da očo drastim proti sini. Jedino rod od g. kaplana, Horvat Jožef me je srečao ednok na poti i mi pripovedavo, kak je včio g. kaplana Lejka v hiži oče Hermanovoga, kakša je krščanska politika. Pitajte toga moža, če sem njemi jaz samo z ednov jedinov rečjov kaj namigno, naj očo proti sini nagovarja. Vidite, dragi moji bratje v Kristuši, tak se postopa proti meni, tak se me po krivom sodi i ogrizava.

Ogrizavanje veleizdajstva

trdijo, da sam jaz vse nje javno ovado z veleizdajstvom. Gde za božo volo? pri šteroj oblasti se to zgodilo, povejte mi! Ni mislo nesam na to. Celó ni na to nesam mislo, dá bi se mladi gospodje duhovniki inam premestili i nebi korteširali, — gda je teliko duševnoga pastirstva v D. Lendavi, — naj se ne pravi, da se jih bojimo, da jih sovražimo itd. Vse sem mirno püsto tečiti pa iti naprej, pa vendar to strašno blatenje, ogrizavanje i ošpotavanje den za dnevom. Vse na mene tiskajo, 42 krat me samo v ednom listi imenüjejo i ošpotajo pa dobro znajo, da nesam bio doma, nego v Beogradi, da nesam urednik ne ednoga ne drugoga naših listov i zato tudi ne mogo to, z kem me potvarjajo pisati ali delati proti njim i niti nesam odgovoren za pisavo listov, vse to so oni dobro znali pa li me očrñjavali pred svetom samo zato, naj se obrnejo i duhovniki i ljudstvo od mene. Ali pozabili so pri svojem nakanenji na to, ka če me dober Bog drži, nē morejo me vrčti nanč te ne, čeravno gučijo, ka so njim püšpek dovolili, ka me vničijo. Kak hüdobna laž!

Zakaj nesam šo v Ameriko?

Prej ne sam šo zato, ka bi me Prekmurci ne bi lepo sprejeli. Tomi je dokaz to, ka so se eden gospod (Lejko), ki so pred kratkim tam hodili, skrivati mogli, ne smeli na vulico, ovak bi jih zbili naši ljudje. Jaz to verjem, da se je g. Lejki to godilo; ali od svoje strani toga nesam se bojava, ar me i fare i naše prekmurska družstva i posamezniki povabili v Ameriko pa vsi željno čakali. Ešče tisti so mi pisali, ki so prle proti meni bili i *niednoga glasa proti meni* neje bilo, naj ne idem v Ameriko. Tak je istina pred Bogom i svetom. Ki nači trdi, istini plüje v obraz. Pa en mladi kaplan le nači trdi, naj vse osramoti.

Odperto pismo.

V odpртом pismi se na mene obračajo „prekmurski duhovniki.“ Keliko jih je, ne povejo i što pa tudi ne. Povem zato jaz, eden je te, ki je to pisao i eden ki je dao pisati. Ali brez pooblastila, da piše v koga imeni. Brez pooblastila piše ar toga ne more dobiti. Zato pa moj odgovor ide samo njemi, ki je te bedaste reči škrebetao. V tom škretanji se trdi, 1) da sem jaz več prekmurskih duhovnikov v njihovom privatnom žitki zabantüvao i je notrinamazao. Privatni žitek je jelo pilo, delo na polji v ogradi itd. z ed-

Kotiček za dečke.

(1. pismo.)

Či je što vreden dobrohotne i prirčne reči, je te zaistino vreden mladi dečko. Zakaj? Mladi je, zato; i mladost je bodočnost. V mladini se vidi bogša ali hüjša bodočnost naroda.

Kdakoli gledam v dühi v prihodnjost naše ljüljene Slovenske Krajine, preleti prek moji misli kmična senca. Naši dečki, naši mladenci! Telko krepki moči spi v njih, telko žmetni nalog je čaka, telko lepi načrtov (planov) se kove v njihovi glavaj; ali: što zbüdi v njih te moči, što njim da razmah, da življenje; kak do rešavali naloge, štere je čakajo i kelko njihovih načrtov se zvrši?

Dečki! što med Vami je ešče ne občüto zasluženo veselje i šegavost, štera se zdigavle v človeki; posebno

v mladom, kda se njemi je posrečilo kakše žmetno delo. Osvedočeni sam, da je vsakši med Vami doživo te občütek; vej ga ednoga med Vami, šteri ne bi včino toga ali ovoga plemenitoga dela. Pa: ali ne čaka našo Slovensko Krajino žmetno i trüdapuno delo, mogoče najžmetnejše, štero zmoremo včiniti le mi vsi vküpno, či se na nje duševno i telovno pripravimo?

Močni po dühi i krepki v svoji telovni silaj pravim! Niti za megñjeno ne sme nihče med nami pozabiti na to; vsaki trenutek, šteroga zamüdimó za to velko delo, se bo negda znašao nao nami samimi. Ka smo mi, i ka so zamüdili drugi v stoletjaj, moramo nadomestiti; kem prle tem bogše. Opisati vse velko delo, naračünati vse težke naloge, štere moramo rešiti, je skoro ne mogoče. Preveč je toga. Vej je vsi i

vsaki med nami le preveč čüti. Nihče naj se ne zanaša preveč na druge! Zanašanje na druge je že vno goko mi pa bo tudi nam samo škodilo. Pomoč mora priti iz nas. Le telko dosegnemo, na kelko si bomo znali sami pomagati i le telko bomo kaj valali, na kelko bomo sami duševno i telovno močni.

Zato pa morate vi kmetski i delavski dečki prekovati vse naše javno i zasebno (domače) življenje z novim dühom. V ljübezni do močne vere naši očevov, štera njim je bila v najtežkejši vüraj edina tolažnica, v ljübezni do siromaške zemljice, štero so oni s svojim znojom namakali i v ljübezni do lepe reči naši slovenski mater, v šteroj so nas včile Boga zvišavati v toj sladkoj i nedopovedljivoj ljübezni pa naj bo kinč vsej naši moči.

nov rečjov necerkveno zasebno delo. Da bi jaz šteroga gospoda v tom zasebnom deli bantüvao ali notrimazao, bi se mogo samo tak trditi. Če bi se pokazalo, kak sem je bantüvao, jeli z polenom, kolekom, pesnicov, jezikom i s kem sam je mazao, jeli z erdečov farbov ali z svetlim biksom ali rečmi itd. Kak deteča i smešna trditev brez vseh dokazov i vse svedoče. 2) Notri sam mazao prej več katoličanskih duhovnikov, ka so se verniki te »ne v nji vüпали i tak škodo katoličanstvi«. Za božo volo, ve pa povejte, vi prekmurski farniki, jeli so pa bili vaši g. plebanošje ali kaplanje tak „notrimazani“, rdeče, ali čarno, ali žuto, ali nevem v kakšo farbo od mene, da zavolo toga neste šli k njim k spovedi prečiščavanji, ali k drugim cerkvenim opravilom? Eden farnik v celoj Slov. Krajini toga ne more svedočiti, čeravno bi razmeli pod notrimazanjom špote, ogovarjanje, ogrizavanje, ar ni z svojimi govori, ni z svojimi listi nesam pomenjšavao, nego še povekšavao poštenje duhovništva. Če so je pa mladi gospodje pri novoj stranki zgubili, so je zavolo svojih djanj zgubili. Pitajte narod, pa Vam pove, zakaj Vas nepoštüje. Pa jaz to obsodim če vas nepoštüje. Naj Vas poštüje, kak je Kristuš pravo od farizejov, samo naj vas ne nasledüje vu slabom.

3) Kriv sem prej, ka sem g. Holsedlna šteo v *verige skovati*, gda sem njemi dao pogodbo na podpis. A Holsedln se je ogo te poti »štera v pogübelnost pela«. V pogodbi je pa stalo, ka more strogo v *katoličanskem dühi verjüvati „Népujság“*. To je pot pogübljenja, če što drži katoličansko vero? Kama pela zasleplenost toga mladoga duhovnika. Holsedln je pa prostovoljno podpisao pogodbo, zato od verig gučati samo krivica more.

4) Jaz sam prej v svojih političnih govorah i spisih vsigdar tak »pokazo notri stvar«, ka je katoličanska vera i naša stranka edna. — Vsaki, ki trdi, more tüdi svedočiti, ovak ga dosegne sodba, ka ma kratke noge. Tak je tüdi tü. Ve pa citirajte, mladi gospod, moj govor ali moj članek, šteri se tak glasi, kak Vi trdite. Ali če ne vete vi sami, dajte svedoke povedat, ki so to čüli ali čteli od mene. Ni edno, ni drugo ne morete. Prekratke so zato nogé vaše istine.

5. Holsedln je ne napadno püšpeka i ka se jaz v toga plašč skrivam, gda to trdim. Nadale bi jaz mogo sobočkoga kateheta delo obsoditi. To se mi očita. — Ki je čteo moj odgovor na g. Holsedlna, je čteo tam tiste reči štere je sam g. Holsedln napisao proti püšpeki. V teh nega guča samo od sobočke cerkvi, nego poprek od rane bože službe, molbe oltarskega svestva itd. Gda en kaplan — katehet — svojemi plebanoši da vekši tituluš, poleg menšega, svojemi püšpeki pa samo toga menšega, pa gda vüpa pisati, ka te z menšim titulom imenüvani püšpek proti zakonito zapovedava, ar ga zvün sobote nišče ne boga, te, če što tü ne najde žaljenja višesnje cerkvene oblasti, dokaže, ka niti čüta nema do toga poštüvanja, ki ide püšpeki. Od sobočke cerkvene njevke pa nesam pisao v Novine, ar sam šteo stvar pomiriti z svojimi prošnjami i pri cerkvenoj sveckoj oblasti, krivico sem obsodo, mir sem iskao po pravoj poti ne pa povekšanje njevke z hujskarijov, kak je to začeo g. Holsedln. Na vse te grde napade ednoga mladoga kat. i

evang. duhovnika, dragi bratje vu Kristuš, odgovorim z ednov samov rečjov: Odpüstim! Dober Bog odpüsti njim. Jaz tožo nikoga ne bom. Šteo sem, ali ne bom. To pa zato, naj letos, gda obhajamo 700 letnico smrti svetoga as. Franciška po njegovom zgledi zatrpim vse te špote i ogrizavanja od mlačnih katoličanov i zapelanih par mladih duhovnikov naj ne zgüjim velike plače nedužnoga preganjanje. Nikoga zato ne bom tožo, pravdo sem vzeo nazaj. Tak včim druge, tak naj tüdi delam. Odpüstim vsem. Odromam še letos na grob sv. Franciška assiskoga i v rane velikoga svetnika položim vse vas, svoje brate vu Kristuš, dragi duhovniki, ki ste zmenov i one ki so proti meni. To Vam odgovarja brat vu Kristuš!

KLEKL JOŽEF
vp. pleb. nar. poslanec.

Prosimo.

Vse naše verske in občinske šole izročijo svoje šolske proračune občini. Občina spiše za šolo dovoljene zneske v svoj proračun, šumo pa iztirja davčni urad. Dužnost davčnoga urada bi bila, da pravočasno izplača za šolsko blagajno dovoljene vsote: pa žalibog, to se ne zgodi.

Tak se pravi, de prej davčni uradi imajo nalog, naj ne izplačajo telko časa nikših doklad, dokeč vsi davki neso plačani v državno kaso. Da je to postopanje davčnega urada krivično, to bo vendar znao vsak razsoden človek. Kajti lejko se zgodi, da — na peldo bodi povedano — trije verti ne rešijo svoje dače in zdaj za volo teh ostane šolska blagajna prazna.

Neščemo imenoma naštet i šole, štere že skoro zadüšijo dugovi. Neščemo imenoma naštet i šole, štere nemrejo voditi rednoga gospodarstva, ar nemajo rednih dohodkov. Dug in neredno gospodarstvo pa je ovira, štera jemle učitelstvu veselje do dela. Ta ovira je pa tüdi škodljiva, kajti umazane, z drvimi in učili ne preskrbljene šole so v škodo šolski deci, škodijo pa tüdi lüdem, velki večini, štera redno plačüje svoje dače.

Za to reč bi imeli dvojno rešitev.

Prva bi bila, da davčni uradi naj četrtletno točno izplačajo za šolske blagajne določene zneske — pa ne gospodom gerentom, nego blagajnikom krajnih šolskih svetov.

Drüga, slabša rešitev pa, da ostane vse pri naši stari navadi, pa izterja za šolsko blagajno dovoljene zneske občina sama.

Mislimo, ar itak imamo upravn i aparat za pobiranje dače, naj se ta drugä rešitev ne priporača pač pa naj gospoda srezka poglavarja ukreneta potrebno, da se z novim šolskim letom napravi red okoli šolskih blagajn.

Zato pa ešče ednok bodi povedano: *prosimo!*

POLITIČNI ZAPISKI.

„Prva točka naše stranke programa je ustava i državno edinstvo.“

„Te reči smo zapisali proti doseđanjim cilom na našo zastavo.“ Tak pišejo »Naša Novine« v 6. št. — Niti nesmo znali, ka so ti gospodje dozđaj meli autonomistične i

separastične cile! Te pa li istina, ka so prek grnice k madjarskim legitimistom gledali! Smo ne vüпали misliti, ka je tak. Lepo, da priznajo svoje zablodnjenje! Ali, da bi njim mi vervali, da bi mi od teh ljüdi štere je sram slovenski gučati, ka bi mi od teh ljüdi vervali, ka so iz srca povrnoli, naj nam ne zamerijo, ka to ne smemo včiniti. Povrnjenje se more v djanjih pokazati. Teh pa ne, nasprotno opažüjemo stari glas v 6. šte. vogrskoga lista nove stranke v članki »Legyen igazság«.

„Pod tov zastavov ščemo dosegnoti narodno ljübezen« pišejo v toj istoj številki naši novi strankarje. Gospodje stemi rečmi sami priznajo, ka dozđaj nemajo ešče, nego samo »ščéjo dosegnoti«, ljübezen do naroda i narodno ljübezen do sebe. »Narodna ljübezen« najmre to dvoje pomeni. I mi njim iz srca radi to verjemo, ka ljübezen naroda i do naroda ešče nemajo. Sveta istina.

„Prekmurski narod najde svoje vredno mesto samo v državnom edinstvi“, pišejo še gospodje nove stranke. A državno edinstvo obstoji. V Jugoslaviji je državno edinstvo i toga nišče nešče spremeniti. Ali Amerika, Švica nema državnoga edinstva? Popolno autonomijo vživata tevi državi, pa sta li samo edna edinstvena država. Ravnotak je i Jugoslavija zdaj i bo tüdi te, gda de mela široke autonomije. Če bi državno edinstvo prineslo blaženost, bi Slov. Krajina z ostalimi pokrajinami države mogle skakati od blaženstva, ar državno edinstvo prinas v popolnoj meri obstoji. Gospodje, ki niti toga ne vejo, ka je državno edinstvo, ščéjo politiko voditi? Šoštar neve zvone zlevati!

GLASI.

Murska Sobota.

Divjaško hüdodelstvo. Vsi narodje, tüdi najbole divji po afrikanski i avstralski šumaj majo posebno spoštüvanje do pokojni i do mesta, kde so pokopani. Mi Evropejci pa, ki se s izobrazbov dostakrat ponašamo, ne samo, da v nemar püščamo grobe, nego se dostakrat zgodi, da što oskruni grobe, ali pokopališče. Tak se je zgodila pred dobrim tjeđnom v M. Soboti. Ljüdje, ki so obiskavali grobe, so opazili, da je nekak vdoro v kapelico na pokopališči. Povedali so to pristojnoj oblasti, štere je najšla sledeče: Tovaje so najprle probali vdreti pri dveraj. Okoli zaklepä so navrtali, pa zaman, odpreti neso mogli. Potom so si inači pomagall. Z dugim drogom so vügnoli dve železnivi šibi v križaj na okni. Odprtina je bila tak velka, da je lahko šo notri. Na prislonjenoj lestvici se je vidlo, da je tovaj bio notri. Tüdi raztroseno listje po kapelici to svedoči. Liki z dugim nosom je morao tovaj oditi, kda je nikaj ne najšeo za odnesti. Na oltari sta toti dva posvečnjeka s svečami, nego toga njemi je ne trbelo. Ar vsaki dobro zna, da v kapelici kde ne mešüjejo nega kelihov ali monštrance, se ljüdje vüznejo, da je iskao kaj drugoga. Kapelica je družine grofa Szaparija i okoli nje so pokopane kotrige te družine, zato je menča spadnola, da šteo je oropati grofovske mrtvece. — Divjaštvo.

Kreganje na vulici. Te dneve se je pred hišov sodnije na cesti kregala edna skupina ljüdi. Najhüjše je kričala edna ženska. Se zna, takši teater si morejo Sobočanci dobro poglednoti i se nad tem žalostnim pogledom od srca nasmejati. Spamet-

nejši pa so pitali: »Kde nekdi so tisti, ki v Soboti za red skrbijo?«

Ešče eden žalosten dogodek. V noči od nedele na ponedelek je bilo v Turkovoj gostilni jako glasno. V ponedelek pa je cela Sobota puna bila z gučom, da so se pri Turki zbili. Tüdi to pravijo ljüdje, da je prej eden moški dva orožnika zbio. Skoron ne verjemo! Či je istina, potom se osmelimo pitati merodajne oblasti, što dovoli gostilnam v M. Soboti te vnoge plese? I či je resan pristojne oblasti dovolijo, ali ne vidijo, da ravno ti plesi motijo javni mir, navajajo ljüdi, posebno mladino, k zapravljanji i surovosti. Goriomenjeni dogodek je žalosten, pa očivesen dokaz.

Slovenska Krajina.

Navuk za tretjerednike se vrši v sredo 18. toga meseca po večernicaj.

Prosečka ves. V sredo noč je treščilo v štale Fajsove Ane i njej je bujlo žerbeco.

Nedelica. Pri nas je par modrijanov, ki bi radi vsikdar nikaj takšega ka drug i neščejo. Tak so se nedavno pri punom litri dogučali, ka ščéjo ustanoviti »sokole«. Hodili so agiterat od hiže do hiže a pametni ljüdje so njim pravili: »Mi vam damo kole ne sokole!« — Značilno je ešče to, ka so sklenoli, ka gda spravijo vküp 120 sokolov te se združijo z čakovskimi, ki so Hrvatje, vej pa v Sloveniji tüdi so sokoli. Ali je ne vse v zvezi z lendavskimi štreberi?

Novo Martinišče. Na jezere lüdi spitalve, či bomo skoro zidali Martinišče, kakše bo, gde de stalo itd. Veseli glas damo vsem: Kelko prle se razodajo vse srečke za loterijo telko prle bo novo Martinišče. Zato pa li küpüjte. Za vsakšo srečko se da samo 5 dinarčkov. Pri tom ma dobiček ki küpi i tüdi k dobromi deli pomaga.

Vsem tistim, ki so nas pitali, ka naj napravijo z »Naše Novinami«, štere njim posili pošilajo, odgovorimo, či Vam pošlejo, pa je neščete meti, napišite gor samo »Ne sprimem« pa je dajte nazaj poštari. Nej trbej nikaj plačati. Či tak napravite ne bojte straj, ka bi Vam več pošilali.

Črensovci. Dne štrtoga julija je Kmetska zveza v Črensovci mela svoj sestanek. Vsi so močno obsodili Neodvisno prekmursko stranko in se izjavili, da vörni ostanejo pri svojoj stranki in njenim voditelom, šteri so že itak največ pripomogli svojemi siromaškomi, od vseh strani stiskanomi kmetskomi ljüdstvi. Posebno zdaj pri oddaji agr. zemlje se je pokazala jedina, kak branitelica in naša zagovornica. Za to pa Bog živi vse voditele Sl. ljüd. stranke. Odbor.

Pošta upravn ištva.

Narodni poslanec Klekl nananjajo sledeče: Kovač Peter D. Lendava. Pod brojom K. 523 l. 1924. jul 23. je obvesčen veliki župan od ministerstva socialne politike, da za pogorelce nemajo kredita. — Za pogorelce dava ministerstvo znotrašnjih zadev podporo, če en del ves i pogori, posameznim pogorelcem pa veliki župan. To na znanje vsem pogorelcem, ki neso dobili ali ne zadosta podpore. Franciška Vrečič. Tropovci. Ministerstvo socialne politike Vam je poslalo na mojo prošnjo 200 Din podpore v M. Soboto na glavarstvo juna 29. Poslalo bi več, ali ar je predosta sirot i mala pomoč

zglasana za celo državo, se dosta ne more dati. Navadno se da komaj 50 Din Horvat Janoš. Bakovci. Vašo pritožbo sem i zročo na ministerstvi. Pravili so, da je plača brščas zato ménša, ar je zglasana menša šuma v parlamenti za stroške, kak je bilo prevedeno i zdaj moro šparati. Dobim že pismeni odgovor. Šeruga Martin. Beltinci. Zvedavam na vse kraje, ali nese ešče pošrečilo najti za Vas ugodnejše rešitve. Pridite na moj dom po priliki. Horvat. Dokležovje. Bio pri ministri, i vložo še pismo prošnje za Vas. Je vüpanje, da zmagamo. Pridite ednok, da si nadalje vse korake pogučimo. Geld A. Lipovci i tovariši. Urgerana rešitev vaše prošnje. Obvestite me, če ste že prejeli rešenje. Marko Lebar i tovariši. Hotiza. Vaša prošnja izročena. Plej Jožef i tovariši Črensovci. Izročeno na ministrstvi.

GOSPODARSTVO.

Nekaj od elektrike.

Dnesden se tü pa tam dosta guči od elektrike, štero naskori tüdi v naše kraje dobimo. Sobočanci so že napravili pogodbo z elektrarno na Fali (to je blüzi Maribora), Beltinčarje pa se ešče pogajajo.

Poglednimo si elektriko, či se že telko gučijo od nje.

Elektriko so že poznali 600 let pred Kristušovim rojstvom, liki rabiti so je ešče nej znali. Komaj okoli leta 1600. po Kristušovom rojstvu so se začnoli vučeni ljudje brigati za njo i so spoznali njeno moč. Od toga časa se je elektrika jako razširila i dnesden se nam vidi vsešiom potrebna. Najšli so vsefele prilike, da bi ležej porabili elektriko za svoj hasek. Indri je že tak poznana, ka skoro nega tak male vesi, gde je ne bi meli. V Sloveniji dobi največ krajov elektriko s Fale, to je največša elektrarna v našoj državi. Ženejo Drava, zato je ta elektrika fal. Druge elektrarne ženejo mašini, štere trbe kiriti, za to je tak doblena elektrika dosta dragša. Kak smo že povedali, po drugi krajaj že skoro vsakša ves ma elektriko. Cilo vesi s 15 hišami jo majo. Tej ljudje jako dobro znajo, kak jim je to na vao.

I pri nas? — Tü mamó dosta velki občin, nega niti edne tak male, kak smo že povedali. Denok se ešče najdejo ljudje, šteri so proti njoj. Tej gvüšno ne vejo, ka vse nam prinese. Rejsan bi v začetki nikaj koštalo, liki z lejtami bi se to düpliško poplačalo.

Ka mo pa te meli od elektrike? — Prvo, ka mo meli od elektrike je posvet, Kak bi fajn bilo, či bi samo eden šrajf zavrteli in hop; — vse je svetlo okoli nas. Vgasnoli bi tüdi lejko tak hitro. Pri tom posveti se nam nej trbej bojati ognja, pri tom bi se velke nesreče ognoli. Posveti, štere zdaj mamó, delajo dim; šteri plüčam jako škodi. Pomislite samo na lampice! Kelko dima more človek pri tom požreti i poleg toga se ešče hiša zakadi. Zvün toga naši posveti slabo svetijo. To najbole pozna tisti, šteri je nava-jen na te posvet. Električen posvet gori merno, vsigdar ednáko, močno i da preci belo svetlobo. Posveti s petrolom i s karbidom jako smrdijo, električni pa ne. Vse to škodi zdravji. Zakaj pa ne

bi meli rajši takšega, šteri nam ne škodi i je pri tom ešče fal?

Posebno veselje bi prinesla našim ženskam, največ pa deklam, štere rade speglane hodijo. Z drodom bi napelali elektriko v peglo i že bi lejko peglale. Te ne bi trbelo pripravlati vogelje i jako dolgo čakati, ka bi se segrela. Ta električna pegla se tüdi ne kadi; pri njoj se naše ženske ne bi za glavo držale.

Elektriko bi tüdi indri lejko ponücali, posebno pri naših domači mašina; ne bi trbelo goniti. Sečko bi lejko rezao eden sam, ne pa trije. Zrnje z mlinom bi lejko eden sam pucao. V ništerni krajaj cilo mline za jaboke žene elektrika. Električna nam žene žage, mlatilnice i druge mašine, šteri se nücajo pri različni meštrijaj, na priliko kovači, tišlari, kolari itd.

Tü smo vam na kratko povedali, ka vse lahko mamó od elektrike. Vidi-mo, ka si dosta dela prišparamo, mamó zdrav pa fal posvet i fal delo, zato ne bojmo proti toj dobroti. Vej je znan nišče nej proti svojemü zdravji pa proti tomi, da bi kak najmenje trüda meo pri deli. Premislite dobro! Či že sebi neščete, pa napravite to zavolo svoji potomcov.

Cene:

Zrnje: 100 kg. (metecent) pšenice 340 Din., žita 230 Din., ovsá 190 Din. kukarice 170 Din., ječmena 215 Din., hajdine 260 Din., prosa 215 Din., pšen. otrobov 135 Din. Živina: Govenska v Ljubljani kg. 7-50—8 Din., teoci 9—10 Din., svinje 12—13 Din. Krma: Sena 60—70 Din., slame 40—60 Din. metercent.

Borza:

1 Dolar 56 Din — par, Schiling 8 D., Čehoslovaška krona 1 D. 67 p., Nemška zlata marka 13 D. 53 p., Francoski frank 1 D. 45 p., Švicarski frank 10 D. Taljanska lira 1 Din. 90 par.

IŠČE SE
na eden marof gospodar
(gazda), kočijaž i beroš.
Pozve se pri UREDNIŠTVI.

SÜHE GOBE

küptje vsikdar po najbogšoj dnevnoj ceni tvrdka J. LOVRENČIČ i DRUG — Križevci pri Ljutomeru (poleg cerkvi.)

Z DOBRE DRÜŽINE

se sprime edna dekla k malomi deteti za pazitelico i eden vaje-nec (inaš) za mlinarijo. Pozvej se v UPRAVNIŠTVI „NOVINE“!

K odaji

je edna meter široka mlatil-nica v dobrom stani i mašinska preša za oli delati. Pri prešanji olja ne trbe čap. — Pozvej se pri MLINI v Lutverci p. Gornja Radgona.

Mali oglasi.

SÜHE GOBE! GRBANJE!
küpüjemo vsikdar po najvišjoj dnevnoj ceni. Zapomnite si i odajte grbanje vsikdar v trgovini FRANC SENČER v Lotmerki.

ISTINA JE,

da VEKOSLAV BRATINA glavni zastopnik za stavbeni materijal za celo Prekmurje prodaja po tovarniških, sedaj zelo znižanih cenah: cement, apno, tesani les, deske, late, švartelne, opeko, črejp itd.

Zabio

küpite vsikdar najfalejše v trgovini FRANC SENČAR v Ljutomeri.

Naročnina ino oglasi se sprejema-
jo za „Novine“ pri

I. HAHN trgovina s papir-jem, s pisarniš-kami in šolskimi potrebščinami. Prekmurska tis-karna v Murski Soboti.	ERDOŠI BARNABÁŠ trgovci z papi-rom igračami v Murski Soboti št. 180. poleg rim. kath. cerkvi ino pošte.
--	---

Proda se posestvo!

Lepa velika zidana hiša, velike zidane štale in škedenj, lepi moderno zidani hlevi, posebej stoječa zidana žitnica z drvarnico vse skupaj z opeko krito in dobrem skoraj novem stanju, velik sadni in zelenjadni vrt in k temu še pripada 22 oralov dobro obdelane rodovitne zemlje od tega je 7 oralov travnikov 4 orale lepega debelega močno obraščenega gozda (šume) ostalo so njive, hiša (domovina) stoji tik glavne steze v bližini kolodvora Bučecovci na Štajerskem ter se z bogatim živim in mrtvim inventarom na željo tudi brez inventarja po zelo nizki ceni takoj proda. Kdor želi kü-piti se naj pri

ALOJZ STIBLAR Iljašovcih pošta Križevcih pri Ljutomeru oglasi.

Mlinske knjige

! Trgovske knjige !
Pergament papir
Creppapir
Pisemski in kancelarski papir
se dobi na veliko in na malo
p r i

I. HAHN
Murska Sobota.

Lepa zidana hiša

s črepom pokrita i sadovnjak z 213 sodevenim drevjom pa 9 plügov dobre zemle s šumov, njivami i senozetmi na lepom kraji blüzi Veržeja i železnice se včasi oda po jako nizkoj ceni. Plačati ne sila včasi, liki se lahko dug prevzeme. — Več se zvedi pri JOŽEFI DROBNIK, Ljutomer št. 165. (pekarna)

Prekmursko kat. podporno društvo sv. Ivana Krstitela

št. 13. spadajoče pod družbo sv. Družine. Družstvo je ustanovljeno 15. septembra 1920. 1. in je najbolše za Prekmurske Slovence in Slovenke v Chicagi. Zavarüje se lahko od 250 do 500 dollarov. Moški in ženske od 16. pa do 55. leta. Deca od 1. leta do 16. Deca plačüjejo vsi po ednoj ceni 15 centov na mesec, a stareši pa po svojoj starosti, či se mladi da notri menje, či stareši več. Seja je vsakšo 4. nedelo v meseci ob 2 vöri popoldne v Cerkvenoj dvorani sv. Števana, Lincoln št. po 22 Pl. V slučaju poškodbe član ali članica dobijo za 6 važnejših operacij 75 dol. za zgübo ednoga oka 100 dol. za 2 oke 250 dol. tak ravno za roko ali nogo či je več nej za delo. Za 4 prste na roki ali nogi 50 doll. Odborniki so: predsednik Andrej Glavač, 1844. W. 22. Pl. podpredsednik Martin Gabor, tajnik Štefan Foijs 1929 W. 22 Pl. blagajnik Ivan Denša 2730 Arthington št., zapisnikar Matjaš Hajdinjak, nadzorniki: John Horvat, Mihal Haklin, Frank Jörkiš, društveni voditeo Janoš Hren, vratar Štefan Majcen.

Lepe gorice na prodajo!

Lepi vinograd se proda v bližnji okolice Gornja Radgona, po niskoj ceni! 12 oralov je vsega skupaj. V vinogradu sta 2. poslopji in na enem poslopji je gostilna. Lepi sadonosnik, lep bukov les, lepo vse spovano in lepe dobro noseče gorice. Cejno póvej v trgovini ANTON KOROŠEC v Gornji Radgoni pri Murskem mostu.

KMEČKA POSOJILNICA

v MURSKI SOBOTI

r. z. z n. z. uradüje vsako nedelo.

Obrestüje hranilne vloge po 8%. Kmečki penezi naj se vložijo v kmečko posojilnico naj slüžijo kmečkomi lüdstvi.